

CHƯƠNG THỨ TÁM MƯỜI BA

TÁC PHONG TIỀN BỐ

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn thốt:

-Thế là tẩu phu nhân cũng không thấy mặt Thuỷ Mẫu Âm Cơ!

Liễu Vô My thở dài:

-Bất quá, tôi đoán người phát ra thanh âm đó là ba ta chứ thực sự, tôi nào có thấy ai đâu? Đến cả những môn hạ của bà, tôi cũng không gặp một người nào cả!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Rồi tẩu phu nhân trở về như thế nào?

Liễu Vô My thốt:

-Tôi không còn ý thức thời gian, nên chẳng rõ là mình van cầu được bao lâu, bỗng ngửi phải một mùi gì lạ lẫm, mùi này thì thơm, dịu, phảng phất như mùi hoa đồng nội, như sữa mẹ... Ngửi phải mùi đó, bất giác tôi ngủ liền.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Và lúc tỉnh lại, tẩu phu nhân lại thấy mình ở trong am Bồ Đề?

Liễu Vô My gật đầu:

-Phải!

Nàng trầm giọng, tiếp:

-Lúc tôi tỉnh lại, y phục đã khô, lão ni ngồi đối diện với tôi, tay cầm chén trà tôi đã uống trước đó. Tôi có cảm tưởng là bà không hề hay biết những gì đã xảy đến cho tôi. Lần này thì bà câm, bà điếc nên tôi không đối thoại với bà được.

Tống Điem Nhi vẫn còn sợ như thường:

-Phu nhân cho rằng mình nằm mộng?

Liễu Vô My mơ màng:

-Chứ còn gì nữa! Tuy đúng là sự thật, song chính mình là người trong cảnh, cũng chẳng làm sao tin được là sự thật!

Lý Hồng Tụ nhếch nụ cười khổ:

-Tôi không còn hứng đến Thần Thuỷ Cung rồi!

Tống Điem Nhi nhìn sang Tô Dung Dung hỏi:

-Thế là nghĩa là sao? Thần Thuỷ Cung thực sự có bộ mặt như thế nào?

Nàng hỏi Tô Dung Dung, song không hy vọng nghe nàng đáp. Bởi nàng biết rõ, Tô Dung Dung không thể đáp được!

Mọi người yên lặng một lúc lâu.

Mọi người đều nghĩ về Thần Thủy Cung. Một tiên cảnh như Tô Dung Dung đã tả, hay một địa ngục như Liễu Vô My vừa thuật?

Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi lẩm nhẩm:

-Có thể là hai vị đến hai địa phương khác nhau!

Liễu Vô My lắc đầu:

-Trên đời này, chỉ có một Thần Thủy Cung, làm gì có hai địa phương khác nhau!

Tô Dung Dung quả quyết:

-Nơi tôi đến, chắc chắn là Thần Thủy Cung!

Nàng khẳng định như vậy, như xác nhận là cư sở của nàng, không lầm được.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu nghe ai khác nói, dù nói đúng sự thật, tại hạ nhất định không tin. Nhưng chính hai vị nói ra thì thật là khó nghĩ. Chỉ sợ...

Bỗng y dừng lại, trừng mắt nhìn Liễu Vô My, hỏi:

-Tẩu phu nhân đến đó, không gặp một người nào cả, thế làm sao biết được là mình đã đến Thần Thủy Cung?

Lý Hồng Tụ à một tiếng:

-Phải đó! Có gì chứng minh lão ni trong Bồ Đề am đưa phu nhân đến Thần Thủy Cung?

Tô Dung Dung phụ họa:

-Ai nói với phu nhân, muốn đến Thần Thủy Cung trước hết phải qua ngang Bồ Đề am? Biết đâu người ta không bịa chuyện với một dụng ý nào đó?

Liễu Vô My trố mắt:

-Cô nương cho là tôi mắc lừa?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Có thể như vậy lắm!

Rồi nàng kể tiếp:

-Người đó hẳn có cừ hận gì đối với Lưu Hương, cho nên cố ý bịa chuyện, và lão ni tại Bồ Đề am, là một đồng lõa của y!

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Hắn như vậy rồi! Họ làm thế là buộc tẩu phu nhân tìm mọi cách giết Lưu Hương. Thực ra thì họ chẳng đưa tẩu phu nhân đến Thần Thủy Cung!

Lý Hồng Tụ tiếp:

-Phu nhân uống chén trà xong là mê man liền, họ đưa phu nhân đi đến đâu, lại chẳng được, phu nhân còn biết gì đâu?

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc:

-Các vị cũng có lý lắm!

Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Tự nhiên có có lý rồi! Có thể phu nhân vào một địa động ở ngay dưới Bồ Đề am, và người bảo phu nhân chặt đầu Lưu Hương không ai khác hơn lão ni cô.

Liễu Vô My thở dài:

-Tuy nhiên, vấn đề đã liên quan đến sinh mạng của tôi, lẽ nào tôi khinh thường đến độ ai nói sao, tôi nghe vậy? Hẳn tôi phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động chứ? Người chỉ đường cho tôi, đáng được tin cậy lắm!

Hồ Thiết Hoa cười hắc hắc:

-Tin cậy! Càng tin cậy, càng dễ lừa! Người ta biết là tẩu phu nhân tin cậy, nên mới bịa chuyện chứ. Nếu không, thì bịa làm gì?

Liễu Vô My cúi đầu:

-Nhưng người đó... không hề nói ngoa! Bình sinh không hề man trá với một ai!

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-A? Từ lâu rồi, tại hạ không gặp mẫu người chân thành như vậy! Tại hạ muốn biết người đó quá. Người đó là ai hở tẩu phu nhân?

Liễu Vô My thốt:

-Lão nhân gia là một nhân vật có oai vọng hiển hách trong võ lâm, tên Hoàng Lỗ Trực, ngoại hiệu Quân Tử Kiếm, chắc các vị cũng có nghe nói đến nhân vật đó chứ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Y còn nói gì được nữa? Bởi trên thế gian này, nếu có một người không nói ngoa, thì người đó là Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực!

Lý Hồng Tụ thở dài:

-Tưởng là ai, chứ Hoàng lão kiếm khách nói là phải tin. Lão ấy bình sinh rất thành thực, chẳng những đối với bằng hữu, mà đối với kẻ thù vẫn không một tiếng ngoa!

Tống Diêm Nhi vỗ tay:

-Lý cô nương chúng ta lại sắp mở cái tủ kiến văn cho chúng ta thấy cái vốn học thức yên thâm rồi đó!

Nàng nói bằng tiếng quan thoại, song giọng nói khó nghe vô cùng, còn sắc mùi Quảng Đông lơ lửng. Tự nhiên, Liễu Vô My chẳng hiểu gì cả!

Nàng không hiểu Tống Diêm Nhi nói gì, song nàng hiểu rõ câu nói của Lý Hồng Tụ. Nàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi:

-Xem ra, Lý cô nương còn nhỏ tuổi quá, có lẽ lúc Quân Tử Kiếm Hoàng lão anh hùng xuất thế hành hiệp, thì nàng chưa mở mắt chào đời mà tại sao nàng biết rành về lai lịch và hành vi của vị tiền bối đó?

Nàng lấy làm lạ cũng phải, bởi nàng có ngờ đâu, Lý Hồng Tụ chẳng những biết về một Hoàng Lỗ Trực mà thôi, tất cả những nhân vật cổ kim trong võ lâm, Lý Hồng Tụ đều biết rõ từ những cá tính nhỏ nhặt của họ.

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

-Cô nương nói rằng Hoàng lão kiếm khách không hề nói ngoa cả với kẻ thù, điều đó tại hạ chẳng hiểu nổi!

Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Giả như trong lúc giao đấu với kẻ thù, đối phương hỏi lão sử dụng môn công gì, chiêu thức gì, lão nói ngay và nói thực. Theo người, người có thể làm như lão chăng?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ai dại gì cho đối phương biết thực lực mình chứ? Nhưng tại sao lão ấy quá khảng khái như vậy?

Lý Hồng Tụ điềm nhiên:

-Đó là cái tính trời sinh, không ai giải thích được. Cũng nhờ cái tính đó mà hào kiệt giang hồ tặng lão danh hiệu Quân Tử Kiếm, và cũng vì cái tính đó, bình sinh lão gặp chẳng biết bao nhiêu hiểm nguy, suýt mất mạng cũng chẳng biết bao nhiêu lần. Chưa giao đấu thực sự mà đối thủ biết rõ ruột gan của mình thì làm sao mà chẳng bại? Luận về tài trong thiên hạ, chẳng có tay kiếm nào sánh được với lão. Song vì nhược điểm đó, lão phải thất bại lắm lần trong đời!

Liễu Vô My tiếp:

-Tuy đó là nhược điểm, song thực ra chính là một ưu điểm, bởi người đương thời ai ai cũng cảm mến lão, cho nên lão có rất nhiều bằng hữu trên giang hồ. Có thể bảo là hầu hết các vị tiền bối đều là bằng hữu của lão. Vì mến trọng lão, lúc giao đấu, rui lão có sa cơ, chẳng ai nỡ lòng nào đánh lão trọng thương.

Nàng thở dài tiếp luôn:

-Các vị thử nói, một nhân vật như vậy, chỉ đường cho tôi, bảo sao tôi chẳng tin?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Như thế, thì cái nơi tẩu phu nhân đã đến đúng là Thần Thủy Cung rồi.

Tô Dung Dung trầm ngâm một chút:

-Rất tiếc là tôi chẳng rõ Hoàng lão anh hùng hiện ở đâu, nếu biết được chắc tôi phải đến xin người chỉ giáo một vài điều.

Tiểu Phi từ lâu để mặc cho mọi người nói chuyện với nhau, không hề chen vào.

Bây giờ, chàng cười nhẹ mấy tiếng, đoạn thốt:

-Tôi muốn thỉnh giáo lão ấy điều chi, xin cứ nói, rất có thể là Hoàng lão anh hùng vẫn nghe lọt như thường!

Tô Dung Dung trừng mắt nhìn chàng:

-Không lẽ lão ấy ở quanh đây? Sát một bên chúng ta?

Tiểu Phi chỉ cười, chứ không nói chi cả.

Từ trên đầu bậc thang, có tiếng đặng hắng vọng xuống.

Mọi người nhìn ra, thấy ba nhân vật tại đó.

Ba người đó, vận áo rộng màu đen, bên hông lủng lẳng một thanh kiếm.

Hồ Thiết Hoa nhận ra chính là những vị vừa rồi có động thủ với Tiểu Phi. Bất quá, bây giờ họ đã vất bỏ vuông sa che mặt, họ có thái độ trầm tĩnh vô cùng.

Dĩ nhiên, tướng mạo họ phải khác nhau.

Người đi đầu, mày thanh mắt sáng, mặt tròn, ngày nay tuy tuổi về chiều, song phảng phất cái vẻ mỹ nam tử của thời xa xưa. Trong ánh mắt của lão nhân, niềm phần nộ còn vương nhẹ, điều đó chứng tỏ lão có tính khí nóng nảy và cương trực, thấy bất bình là nổi giận ngay. Người đó chính là Ngọc Kiếm Triệu Thạch.

Người thứ hai có tầm vóc cao, thân hình quắc thước, trong cái vẻ nghiêm trang có ẩn ước sắc từ hoà. Hiện tại, đôi mày hơi cau lại, có lẽ lão đang ưu tư về một điều gì.

Người cuối cùng không cao lắm, mà cũng chẳng thấp lắm, dung mạo bình thường, như một người rất thường trong nhân loại.

Chỉ có lão thứ ba này, là không biểu lộ một phong thái của bậc đại kiếm khách. Lão lạnh lùng quá, lạnh đáng sợ, nên ít người dám tiếp cận lão.

Vợ chồng Lý Ngọc hàm thấy ba lão nhân xuất hiện, vội vàng quỳ xuống, đầu cúi thấp, chẳng dám nhìn ai.

Ba người không nhìn hai vợ chồng đến nửa mắt, chỉ hướng sang Tiểu Phi, vòng tay chào.

Ngọc Kiếm Tiêu Thạch thở dài, cất tiếng trước:

-Lão phu bị tiểu tử lừa dối, suýt làm một điều đại hận, thực vô cùng hổ thẹn với Hương Soái.

Tiểu Phi lập tức nghiêng mình đáp lễ:

-Tiền bối quá lời! Tại hạ là hạng hậu sanh, làm gì dám có ý xem thường các vị mà thàm oán trách?

Lão nhân cao thở ra:

-Bình sinh, lão tự phụ là chẳng bao giờ có hành động phũ phàng đối với bất kỳ ai, song lần này... lần này lại kém sáng suốt, đến nỗi có thái độ hồ đồ, mong Hương Soái bỏ qua cho!

Tiểu Phi luôn luôn kêu lên:

-Tại hạ nào dám vô lễ!

Tiêu Thạch dặm chân:

-Lão phu không còn dám gặp mặt ai nữa, song nếu bỏ đi như thế này thì còn ra gì nữa? Cho nên, lão phu phải vào đây tạ tội cùng Hương Soái.

Hồ Thiết Hoa hết sức cảm hận họ, song thấy họ bất chấp thân phận trưởng thượng, hạ mình chịu lỗi với Tiểu Phi, y thán phục vô cùng, niềm hận tiêu tan ngay.

Y nghĩ, gặp việc phải, dám làm mạnh, khi hồ đồ, làm quấy, dám nhận sự quấy, không hề ngoan cố ý mình là bậc cao quý câu nệ đối xử phũ phàng với lớp hậu sanh, như vậy mới đáng làm gương cho môn hạ, đệ tử.

Tiểu Phi dù sao cũng là kẻ dưới, khi nào lại dám có ý nghĩ gì bất nghĩa đối với hạng người đáng tôn kính, nghe các vị tiền bối nói thế, chàng hết sức áy náy, hấp tấp nghiêng mình thốt:

-Các vị đừng nhắc đến việc đã rồi, thực ra thì chính tại hạ mới là kẻ có tội, vì đã dám ngang nhiên nghinh chiến với các vị.

Để khuất lấp việc đó, chàng hỏi:

-Chẳng hay tình huống hiện tại của Lý lão tiền bối như thế nào?

Tiêu Thạch thở dài:

-Hoàng thiên chưa phụ người ngay, Quan Ngư huynh trong cái hoạ gặp cái phúc, tuy nhiên một người mang bệnh suốt năm dài tháng tận, nào phải một sớm một chiều mà khôi phục nguyên trạng được? Vì quá giận, chân khí xung mạch, giải trừ được bệnh cũ, song do tức giận cực độ làm chấn động toàn thân, thành ra, bệnh cũ được trừ, lại sinh bệnh mới. Bọn lão phu đã hiệp lực tiếp trợ chân khí, song không làm sao chữa trị ngay cho lành mạnh. Quan Ngư huynh cần phải tĩnh dưỡng trong một thời gian, mới an khang được như ngày nào.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Còn Thiết Sơn đạo trưởng?

Tiêu Thạch trầm buồn gương mặt:

-Thiết Sơn đạo huynh đã cao tuổi rồi, sức chịu đựng không còn kiên cường như thuở thiếu thời, nên thương thế gây ảnh hưởng nặng nề, cũng may trong lúc này lại có mặt lão Lăng Phi Các. Lão ấy là một tay y thuật tinh kỳ, nhờ ảo chiêu diệu nên Thiết Sơn đạo huynh chẳng đến nỗi nào.

Lý Ngọc Hàm đổ lệ như suối tuôn trào, Liễu Vô My khóc đến khản tiếng. Cả hai vấp đầu sát nền, rền rĩ:

-Bọn vãn bối đáng chết. Đáng chết trăm ngàn lần!

Họ không lên tiếng, còn khi họ lên tiếng rồi, có khác nào họ nhắc khéo các vị tiền bối là có mặt họ tại đây? Người ta đã quên cho họ, sao họ chẳng biết thân, lại còn ra vẻ biết ăn năn, nhận tội? Không nhận tội thì chạy tội được à?

Tiêu Thạch sôi giận, quay qua họ hét lên:

-Các người còn can đảm lý mặt tại đây nữa sao? Đến cả bọn ta mà các người vẫn dám lừa được như thường, liệu trên đời này các người còn ngán ai nữa chứ? Thật là các người khinh thường cả gia pháp họ Lý. Ưng Thuý sơn trang vì các người mà mất cái huy hoàng thuở nào. Buồn thay cho tổ tông các người.

Lý Ngọc Hàm ép sát đầu dưới nền, rung rung giọng:

-Vãn bối biết tội mình không thể được ai dung tha mà chính vãn bối cũng không tự tha thứ cho mình được. Vãn bối tự xử lấy mình, mong cầu các vị tha thứ cho nàng, nàng thực ra thì nàng không liên quan gì trong vụ này cả.

Tiêu Thạch nổi giận:

-Nàng không liên quan thì ai liên quan? Chính nàng là đầu mối suy bại của Ứng Thuý sơn trang, người còn muốn cho nàng sống nữa sao? Người còn mặt mũi nào nhìn lại tổ tiên người nơi tuổi vàng?

Liễu Vô My thốt qua nức nở:

-Phải đó, tiền bối, tội do tôi gây nên, chính tôi là đầu mối sự việc. Chàng chẳng liên quan chi cả, xin các vị tha thứ cho chàng.

Bọn Tô Dung Dung động niệm trắc ẩn, muốn can thiệp xin hộ hai vợ chồng, song chẳng biết phải nói làm sao cho các vị chấp thuận.

Ngờ đâu, lão nhân cao vóc thở dài, dịu giọng thốt:

-Các người không nên quá bi thương. Bọn ta nhận sự uỷ thác của Quan Ngự, đến đây để chiếu gia pháp trị tội các người. Song vừa rồi, bọn ta có nghe các người tỏ bày tâm sự, nghĩ cũng đáng thương tình. Thế nào rồi bọn ta cũng sẽ nói hộ cho các người mấy tiếng trước mặt Quan Ngự.

Tiêu Thạch dậm chân:

-Vừa rồi, lão phu có nói là phải giáo huấn chúng, sao bây giờ huynh đài lại nói với chúng như thế?

Lão nhân cao vóc lại thở dài:

-Xem ra, chúng có vẻ ăn năn hối hận lắm rồi, mình còn dồn chúng làm chi vào tận bước cùng nữa?

Tô Dung Dung và bọn Lý Hồng Tụ cùng nhìn nhau, điểm một nụ cười.

Bây giờ thì cả ha nàng đã biết rõ, lão nhân cao vóc đó chính là Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực.

Lão không vì vợ chồng Lý Ngọc Hàm cầu tình trước Lý Quan Ngự sao được? Bởi, sự việc hôm nay, lão có một phần trách nhiệm kia mà.

Trong ba lão nhân, Tô Dung Dung đã biết hai rồi, Ngọc Kiếm Tiêu Thạch và Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực. Còn lão nhân thứ ba, người có dung mạo rất bình thường kia?

Đừng nói là bọn Tô Dung Dung, đến cả Tiểu Phi cũng chẳng biết lai lịch lão.

Niên kỷ của lão suýt soái với Tiêu Thạch và Hoàn Lỗ Trực, nhưng công lực và kiếm thuật của lão qua cuộc so kiếm vừa rồi, Tiểu Phi biết chắc là vô cùng thâm hậu, tinh kỳ hơn hẳn bọn Tiêu Thạch và Hoàng Lỗ Trực.

Hà huống, lão là bằng hữu chí thân của Lý Quan Ngư, đương nhiên lão phải là người có danh lớn trên giang hồ.

Một người có kiếm thuật tuyệt vời, công lực thâm hậu, lại có dung mạo rất bình thường, chẳng biểu lộ một nét đặc biệt nào cả, điều đó phải kể ra lạ lùng nhất.

Tiểu Phi cố moi ký ức, thử đoán người đó là ai, song chàng không làm sao đoán nổi.

Hiện tại, lão quay mình nhìn mông lung, xuất thần, chàng chẳng rõ lão suy nghĩ đến sự việc gì.

Thành thử, Tiểu Phi muốn hỏi mấy câu, song không dám gọi.

Mà Tiêu Thạch và Hoàng Lỗ Trục hoặc vô tình hay cố ý, không chịu giới thiệu lão với Tiểu Phi.

Thấy lão nhân có vẻ thần bí quá, Tiểu Phi động tính hiếu kỳ, và càng làm chàng muốn biết lai lịch của lão.

Chàng toan đánh bài hỏi, hỏi ai cũng được, hoặc Tiêu Thạch, hoặc Hoàng Lỗ Trục, vừa lúc đó, Hoàng Lỗ Trục đưa tay chỉ Tô Dung Dung, hỏi Tiểu Phi:

-Vị cô nương đó...

Tô Dung Dung nghiêng mình, đáp thay Tiểu Phi:

-Vấn bối là Tô Dung Dung!

Thừa dịp đó, nàng nêu luôn điều làm cho nàng ấm ức:

-Vấn bối có điều này, muốn thỉnh giáo nơi tiền bối!

Hoàng Lỗ Trục cười nhẹ:

-Cô nương cứ nói.

Tô Dung Dung trầm ngâm một chút, đoạn cất tiếng:

-Tiền bối biết đích xác Bồ Đề am là nơi tiếp dẫn vào Thần Thủy Cung?

Hoàng Lỗ Trục gật đầu:

-Phải!

Lão lại trầm ngâm một chút, rồi tiếp:

-Lúc Vô My hỏi lão phu, thực tình lão phu chẳng biết nàng muốn đến Thủy Thần Cung làm gì. Bất quá, lão phu nghĩ rằng nàng nhỏ tuổi, không khỏi có tính hiếu kỳ, do đó nàng định đến đây xem cho biết...

Tô Dung Dung lại hỏi:

-Tiền bối có biết lai lịch của vị lão ni tại Bồ Đề am chẳng?

Hoàng Lỗ Trục đáp:

-Vì sư thái cầm và điếc đó đáng được kể là một kỳ nhân trong thiên hạ. Từ bao lâu nay, chẳng một ai biết được lai lịch của bà, mà chẳng ai nghe bà nói một câu, một tiếng!

Tô Dung Dung cau mày:

-Bà thực tàn phế, hay bà giả vờ?

Hoàng Lỗ Trục thở dài:

-Một người giả vờ cảm đến mấy mươi năm dài, nghĩ ra hẳn cũng có một niềm thương tâm lớn lắm. Trước mỗi thương tâm của một người, còn ai kính nể? Cho nên, lão phu trọng niềm đau khổ của bà, không tìm hiểu việc riêng tư của bà, do đó không truy cứu xem thực trạng tàn phế của bà thật hay giả.

Tô Dung Dung trầm gương mặt:

-Tiền bối xử sự thật là đáng kính. Văn bối hết sức thẹn vì tính tò mò của mình. Nàng im lặng luôn, chẳng hỏi gì nữa.

Nàng không hỏi Hoàng Lão Trực hỏi:

-Không lẽ Tô cô nương chỉ hỏi lão phu một điều quá đơn giản như vậy?

Tô Dung Dung trầm ngâm một lúc, rồi cung kính thốt:

-Còn một điều nữa, tôi muốn thỉnh giáo tiền bối luôn!

Hoàng Lão Trực gật đầu:

-Thế tại sao cô nương lại im lặng?

Tô Dung Dung đáp:

-Chỉ vì, tôi sợ tiền bối không chịu nói ra cho người ngoài hiểu biết. Còn như tiền bối chịu nói rồi, nhất định là tiền bối nói đúng sự thật. Cái khó khăn là ở chỗ đó, cho nên tôi đắn đo, do dự, không dám hỏi.

Nghe nàng nói thế, Hồ Thiết Hoa cười thầm.

Y nghĩ:

-Thảo nào Lưu Hương Đạo Soái chẳng sai phái nàng đi do thám tại Thần Thủy Cung. Nàng có biệt tài đặt những câu hỏi, cái kỹ thuật đó, trên đời này mấy kẻ có được? Nàng nói rằng chẳng dám hỏi, song có khác nào nàng đã hỏi? Tuy nàng chưa nêu ý kiến, song nàng đã bức đối tượng phải đáp liền, đối tượng khó lòng chối bỏ.

Quả nhiên, Hoàng Lão Trực mỉm cười:

-Cô nương hỏi tại sao lão phu biết được điều đó?

Tô Dung Dung chỉ cười không đáp.

Hoàng Lão Trực tiếp:

-Sự thực thì việc đó, lão phu nghe người ta nói lại.

Vô tình chung, lão nhìn thoáng quá vị kiếm khách thần bí, rồi lão tiếp luôn:

-Lão phu tin rằng người nói với lão phu việc đó, chẳng hề bịa chuyện, bởi bình sinh, y không giấu diếm lão phu bất cứ một việc gì, cũng như chẳng khi nào y bịa chuyện với lão phu.

Tô Dung Dung chớp mắt:

-Người đó đúng là hồng phấn tri kỷ của tiền bối!

Buông câu đó, nàng cố ý nhấn mạnh mấy tiếng hồng phấn tri kỷ, cố lưu ý mọi người.

Hẳn nhiên là không phải tri kỷ trong hạng phấn trắng mặt hồng rồi. Dĩ nhiên, Hoàng Lão Trực phải cải chính.

Lão đáp lớn:

-Cô nương đùa đấy thôi, lão phu nào phải là người trong giới tìm hoa mà có tri kỷ thuộc hàng hồng phấn?

Tô Dung Dung sáng mắt:

-Nếu thế thì người đó hẳn là nam nhân:

-Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Phải!

Tô Dung Dung truy tiếp:

-Cứ theo tôi biết, thì trong thiên hạ, chẳng một nam nhân nào hiểu được sự bí mật tại Thần Thủy Cung. Như vậy, vị nam nhân bằng hữu của tiền bối làm sao thấu đáo sự tình?

Hoàng Lỗ Trực trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khan:

-Nếu cô nương hỏi điều chi thuộc về cá nhân, lão phu thì biết làm sao được, lão phu nói làm vậy. Chứ như về việc này, có liên quan đến người khác, lão phu không dám tự chuyện, xin cô nương thứ cho vậy!

Lão lại nhìn thoáng qua vị khách thần bí kia một lượt nữa, đoạn vòng tay:

-Lão phu đã cạn lời, vậy xin cáo từ tất cả!

Tiêu Thạch cau mày, cao giọng:

-Hoàng huynh! Sự tình này, Hoàng huynh không ngó ngàng đến sao?

Hoàng Lỗ Trực đã đến bậc thang rồi, mỉm cười đáp:

-Sự tình thuộc phạm vi phụ tử người ta, ngoại nhân ngó ngàng thế nào được? Dù giờ đây, Quan Ngư huynh còn bệnh, song năm ba hôm nữa, bệnh tình sẽ dứt, chừng đó họ liệu lý với nhau, lão phu cần gì phải gánh vác việc của người ta?

Thốt xong câu nói, Hoàng Lỗ Trực đã đi xa rồi.

Tiêu Thạch dậm chân, bước theo liền.

Nhưng đi được vài bước, lão quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lý Ngọc hàm, thốt:

-ít nhất cũng trong hai hôm, người không nên tìm cách gặp mặt phụ thân người, tránh cho lão ta uất ức trở lại. Đợi khi nào lão qua cơn nguy, sẽ đến gặp lão. Tốt hơn hết, người hãy ly khai nơi này, tạm trong một thời gian, nếu người còn muốn cho phụ thân người sống sót.

Tùng Hạc Lâu là một ngôi tửu quán, quán hữu danh, hưởng chi mọi người đều đối?

Và Hồ Thiết Hoa tự nhiên buông tình theo rượu, chén đầy uống mãi để bỏ nỗi thèm khát.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm dù có vàng dát miệng cũng nuốt không trôi. Cả ai hết sức thẹn hoà mình cùng bọn họ.

Cả hai không muốn theo họ, bởi còn mặt mũi nào đi chung với họ, song Lý Hồng Tụ bảo:

-Hai vị có thể đi nơi khác được chẳng? Chúng tôi không biết Bồ Đề am thực sự ở đâu, đương nhiên hai vị phải dẫn đường chứ? Không lẽ hai vị chẳng muốn giúp đỡ bọn tôi?

Nói như thế, để đặt ra một lý do cho hai vợ chồng Lý Ngọc Hàm đỡ ngượng, chứ thực tình, họ có cần ai dẫn đường? Những người như họ, bình sinh có cần ai dẫn dắt?

Dù lương tâm có thẹn, vợ chồng Lý Ngọc Hàm cũng được an ủi phần nào, vì đi theo họ, là giúp ích cho họ, chứ nào phải tùy tiện mà theo, khi cả hai tự thấy mình quá đê hèn đối với những người có tâm hồn cao cả?

Tống Diêm Nhi cũng nói vào, để trấn an Liễu Vô My, bảo rằng đến Thần Thuỷ Cung rồi, nhất định Tiểu Phi cũng lấy được giải độc cho.

Nhưng, người lo lắng nhất trong đoàn chính là Tiểu Phi.

Bởi, đến Thần Thuỷ Cung là một việc khó, lấy được thuốc giải độc còn là một việc khó hơn nhiều.

-----oOo-----